

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/18/2017
Identifikačné číslo spisu: 7017200380
Dátum vydania rozhodnutia: 13.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7017200380.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci sťažovateľky (pôvodne žalobkyňa): Z. nar. XX.XX.XXXX štátna príslušnosť Líbya, toho času miesto pobytu: I. a maloletým detí: 1/ V., nar. XX.XX.XXXX, s povolením na pobyt W. s platnosťou do 30.06.2017, 2/ W., nar. XX.XX.XXXX, s povolením na pobyt W. s platnosťou do 30.06.2017, 3/ F., nar. XX.XX.XXXX, s povolením na pobyt W. s platnosťou do 30.06.2017, všetci štátnej príslušnosti Líbya, t. č. s povolením na prechodný pobyt na adrese ako matka, zastúpení mimovládnu organizáciou - Liga za ľudské práva, občianske združenie, so sídlom na Štúrovej 3 v Bratislave, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky Migračný úrad, Pivonková č. 6 v Bratislave, o správnej žalobe vo veci azylu z 23.05.2017 o preskúmanie rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-PO-4-27/2017-Ž zo dňa 10. apríla 2017, o kasačnej sťažnosti sťažovateľky proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4SaZ/1/2017-63 zo dňa 21. augusta 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4SaZ/1/2017-63 zo dňa 21. augusta 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného ČAS: MU-PO-4-27/2017-Ž zo dňa 10. apríla 2017 v časti o neudelení azylu z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Sťažovateľke nárok na náhradu trov konania p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Pribeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím ČAS: MU-PO-4-27/2017-Ž zo dňa 10. apríla 2017 žalovaný podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“) neudelil sťažovateľke a jej trom maloletým deťom azyl a súčasne podľa § 13a a § 20 ods. 4 zákona o azyle poskytol sťažovateľke a jej maloletým deťom doplnkovú ochranu na dobu 1 roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Preskúmané rozhodnutie vychádza zo zistenia, že sťažovateľka počas legálneho pobytu na území SR požiadala 10.01.2017 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Humenné, o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR pre seba a svoje tri maloleté deti z dôvodu bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu, keďže Líbya nie je bezpečná pre život a z dôvodu zdravotného stavu syna F., ktorý bol v máji 2015 operovaný na srdce v Bratislave a o dva roky by sa mal podrobiť ďalšej operácii, pričom zdravotný stav jej syna je natoľko vážny, že sa obáva toho, že v prípade návratu do Líbye, kde nie je možné zabezpečiť vhodnú zdravotnú starostlivosť, by bol jeho život v ohrození.

3. Žalovaný v rozhodnutí konštatoval, že sťažovateľka v decembri 2010 vycestovala spolu s manželom a najstaršou dcérou z mesta Tripolis do Istanbulu, odkiaľ pokračovali do Viedne a následne autobusom do Košíc. Cestovala na svoj cestovný pas opatrený slovenskými vízami. Letiskovou kontrolou prešla bez problémov. Na území SR mala vybavené povolenie na pobyt za účelom zlúčenia rodiny a oprávnenie pracovať. Od decembra 2010 bývala v rôznych podnájmoch v Košiciach, naposledy na ulici Slovenskej jednoty 1683/36 v Košiciach. V roku 2013 bola spolu s manželom a dvomi deťmi na dovolenke v Turecku. Dňa 28.07.2016 naposledy vycestovala s manželom a tromi deťmi do Líbye na návštevu príbuzných, odkiaľ pricestovali opäť na územie SR 26.08.2016 a dňa 26.09.2016 si na Oddelení cudzineckej polície v Košiciach vybavila prechodný pobyt pre seba a svoje deti platný do 30.06.2017.

4. Sťažovateľka absolvovala univerzitné vzdelanie na Univerzite Azzaytuna, Pedagogická fakulta v Bani Walid a štúdium v odbore história ukončila v roku 1997. Následne pracovala jeden rok ako učiteľka na gymnáziu v meste Bani Walid, potom bola v domácnosti a v roku 2001 opäť začala pracovať ako učiteľka na tom istom gymnáziu do roku 2008. Dňa 22.10.2008 sa vydala a koncom toho roku pricestovala za svojím manželom do Veľkej Británie, kde študoval. Mala vybavený prechodný pobyt za účelom zlúčenia rodiny. V auguste 2009 sa im v Londýne narodila staršia dcéra a koncom roka 2009 sa vrátili do Líbye. Manžel sťažovateľky začal študovať na Slovensku a rozhodla sa za ním vycestovať v roku 2010 a pracovala tu na polovičný úväzok ako učiteľka histórie a geografie na základnej škole s vyučovacím jazykom anglickým aj arabským. Vyučovanie bolo zabezpečované cez Líbyjskú ambasádu, ktorá jej vyplácala mzdu. Túto prácu vykonávala od začiatku roku 2012 až do apríla 2014, kedy z dôvodu tehotenstva ukončila zamestnanie.

5. Žalovaný uviedol, že v súlade so spoločným stanoviskom Európskej únie o harmonizovanom prístupe k pojmu „utečenec“ zo 4. marca 1996 skúmal žiadosť o udelenie azylu individuálne na základe predložených skutočností a so zohľadnením situácie pretrvávajúcej v krajine pôvodu a dospel k záveru, že v tomto prípade je zjavné, že žiadateľka pred opustením krajiny pôvodu nečelila v Líbyi žiadnym problémom, ktoré by mohli byť vyhodnotené ako prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle. Sťažovateľka sa nikdy, ako sama uviedla, politicky neangažovala, nebola členkou politickej strany či hnutia, v krajine pôvodu nebola nikdy trestne stíhaná a nikdy ani nemala problémy s políciou, naopak, pracovala na Slovensku ako učiteľka a bola jej vyplácaná mzda priamo z Líbyjskej ambasády, čo jednoznačne potvrdzuje, že zo strany štátu a štátnych inštitúcií v Líbyi v jej prípade nie sú akékoľvek dôvody obáv z možnej perzekúcie alebo prenasledovania. Obdobne možno v súvislosti s jej osobou vyhodnotiť i udalosti, ku ktorým došlo v Líbyi počas jej neprítomnosti a to, že v roku 2011 došlo k občianskej vojne a doposiaľ nie je situácia v krajine stabilizovaná, neopodstatňuje v priamej súvislosti so sťažovateľkou vyhodnotiť jej individuálnu situáciu ako takú, ktorá by jej mohla spôsobiť prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle. V krajine pôvodu nečelila žiadnym problémom zo strany štátnych, či neštátnych zložiek, a to napriek tomu, že sa do nej opätovne vracia a strávila v nej niekoľko týždňov. Navyše po tom, ako došlo k udalostiam v Líbyi v roku 2011, nepožiadala hneď o udelenie azylu, ale urobila tak až 10.01.2017. V tejto súvislosti žalovaný konštatoval, že sťažovateľka mala na území SR povolenie na pobyt v roku 2011 a v čase rozhodovania má taktiež, a to za účelom zlúčenia rodiny a rovnako aj oprávnenie pracovať s platnosťou do 30.06.2017. Poskytnutie ochrany žiadateľke v podobe azylu nie je preto v súčasnosti opodstatnené v zmysle § 8 zákona o azyle a nie je to ani adekvátne vzhľadom k tomu, že je na území SR legálne v postavení cudzinca s platným povolením na pobyt. Na základe vyššie uvedeného a všetkých relevantných informácií dospel k záveru, že sťažovateľku nemožno považovať za utečenca „sur place“ v zmysle § 8 zákona o azyle.

6. Žalovaný s poukazom na to, že druhým a hlavným dôvodom žiadosti o udelenie azylu je zdravotný stav maloletého Fathaíla, vyžiadal stanovisko ošetrojúcich lekárov a zo správy z kardiologickej ambulancie zistil, že chlapec je sledovaný pre komplexnú srdcovú chybu, diagnóza: vrodená trikuspidálna atrézia, defekt predsieňového septa, defekt komorového septa, stav po bidirekčnej kavopulmonálnej anastomóze, podstúpil parciálnu operáciu a pri jeho diagnóze je vysoko pravdepodobný ďalší stupeň operácie a jeho stav si vyžaduje kontrolné vyšetrenie v rámci hospitalizácie v Detskom kardiocentre v Bratislave, kde sa rozhodne o ďalšom postupe o prípadnom operačnom výkone. V súčasnosti nevyžaduje bezodkladný operačný zákrok. Ide o rizikového pacienta, ktorého zdravotný stav vyžaduje pravidelné kardiologické sledovanie v závislosti na aktuálnom zdravotnom stave cca 6 - 7-krát ročne s medikamentóznou liečbou. Chlapec je aktuálne sledovaný aj v očnej ambulancii pre diagnózu: Coloboma retinae o. dx. a v ambulancii pediatrickej neurológie od júna 2015, kedy v pooperačnom období na CT mozgu bol diagnostikovaný trojkomorový hydrocefalus, dilatácia subarachnoidálnych priestorov a atrofia mozgu, pričom v septembri 2015 sa objavili epileptické záchvaty a bola nasadená antiepileptická liečba. Chlapec zaostáva v psychomotorickom vývine s aktuálnym stavom, že dieťa zatiaľ aktívne neseďí, nestojí a vyžaduje si celodennú opateru matky.

7. Žalovaný nezistil dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle, individuálne preskúmal a podrobil analýze skutočnosti prednesené sťažovateľkou o udelenie azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle. Vysvetlil, že udelenie, resp. neudelenie azylu z humanitných dôvodov je vecou voľnej správnej úvahy správneho orgánu, na ktorý nie je právny nárok, ani subjektívne právo a jeho poskytovanie je dokonca nad rámec Ženevského dohovoru z roku 1951, ktorého signatárom je aj Slovenská republika. Podmienky udelenia azylu z humanitných dôvodov nie sú taxatívne definované a patria do výsostnej kompetencie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. V tejto súvislosti konštatoval, že maloletý syn sťažovateľky trpí viacerými vážnymi diagnózami, ale ako cudzincovi s oprávnením na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, je mu poskytovaná zdravotná starostlivosť, preto dospel k záveru, že v prípade sťažovateľky a jej maloletých detí nepristúpi k udeleniu azylu z humanitných dôvodov. Sťažovateľka nespadá ani pod jeden z prípadov humanitných dôvodov uvedených v nariadení, ale z pojmu „najmä“ vyplýva, že správny orgán môže aj v iných prípadoch udeliť azyl z humanitných dôvodov, ale na druhej strane nie je povinnosťou správneho orgánu udeliť žiadateľovi azyl z humanitných dôvodov v každom prípade (Krajský súd v Košiciach sp. zn. 5Saz/3/2015-30 a Najvyšší súd SR v Bratislave 1Sža/29/2015, ako obdobný prípad rodiny z Líbye). Pri rozhodovaní o udelení, resp. neudelení azylu z humanitných dôvodov vychádzal z informácií spravodajskej služby OSN, že zdravotná situácia je v Líbyi vážna, pričom došlo k vysídleniu, škodám a uzavretiu zdravotníckych zariadení v konfliktných oblastiach, zdravotníctvo potrebuje finančné prostriedky a taktiež má nedostatok pracovníkov. V súčasnej dobe WHO a zdravotní partneri zháňajú finančné prostriedky, ktoré budú využité na posilnenie už existujúcej zdravotnej štruktúry, poskytnutie dočasných mobilných kliník a terénnych služieb. Prezident lekárov bez hraníc uviedol, že zdravotná starostlivosť sa v Líbyi prudko zhoršila od roku 2011, ale aj napriek tomu zdravotné zariadenia pracujú, aj keď iba na znížený harmonogram z dôvodu poškodenia alebo nedostatku prostriedkov. MSF (lekári bez hraníc) však aj naďalej dodáva tým nemocniciam, ktoré stále fungujú, základné lieky (antibiotiká, analgetika) a od marca 2012 dobrovoľní kardiologickí chirurgovia, zdravotné sestry a ďalší odborníci uskutočnili 16 ciest do Líbye, aby vykonali život zachraňujúce operácie na dočasných a deťoch a vyškolili miestny zdravotnícky personál. Tím dokonca zahŕňa chirurgov, anesteziológov, zdravotné sestry, perfuzionistov na spustenie srdcovo-pľúcnych strojov, špecialistov intenzívnej starostlivosti a respiračného terapeuta. Kardiologická aliancia mentoruje a školí miestnych zdravotníckych pracovníkov, aby naďalej vykonávali špecializovanú chirurgiu aj potom, keď tím odíde. Miestny tím je momentálne schopný operovať a starať sa o jednoduchšie srdcové vady. WHO sa usiluje o navýšenie peňazí na primárnu zdravotnú starostlivosť, základné lieky, ako aj o zabránenie kolapsu zdravotného systému. Wiliam Novick, ktorý založil Kardiologickú alianciu hovorí, že „na operačnom sále, na jednotke intenzívnej starostlivosti a v diagnostických laboratóriách, pracujú ich ľudia bok po boku so svojimi líbyjskými náprotivkami a miestny tím je teraz schopný operovať a starať sa o jednoduchšie srdcové vady. Počet detí narodených s chirurgicky odstrániteľným srdcovým ochorením je však pravdepodobne trikrát až štyrikrát väčší ako počet, ktorý možno operovať v Medicínskom centre v Tripolise“. Zdroj informácií „Humanitárna pomoc a civilná ochrana Európskej komisie (ECHO)“ v dokumente ECHO

Factsheet - Líbya - december 2016 zo 07.12.2016 uvádza, že „Systém zdravotnej starostlivosti sa v podstate zrútil, pričom 60 % zdravotnej infraštruktúry vôbec alebo len čiastočne funguje, pričom existuje významný deficit v medicíne a lekárskech prístrojoch a nedostatok ľudských zdrojov, najmä pokiaľ ide o jednotky intenzívnej starostlivosti alebo v opatrovateľskom sektore.

8. Žalovaný na základe individuálneho posúdenia dôvodov sťažovateľky a jej maloletých detí dospel k záveru, že v prípade návratu do krajiny pôvodu by neboli vystavené reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 13a zákona o azyle, avšak v prípade maloletého syna žiadateľky F., v prípade návratu do krajiny pôvodu reálnu hrozbu vážneho bezprávia v zmysle § 13a zákona o azyle nemožno vylúčiť, preto svojím rozhodnutím poskytol sťažovateľke a jej trom maloletým deťom doplnkovú ochranu na území Slovenskej republiky.

II.

Konanie na krajskom súde

9. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľka aj v mene maloletých detí domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-PO-4-27/2017-Ž zo dňa 10. apríla 2017 v časti o neudelení azylu, ktorým žalovaný podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle neudelil sťažovateľke a jej maloletým deťom azyl a súčasne v zmysle § 13a a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o poskytnutí doplnkovej ochrany sťažovateľke a jej maloletým deťom na dobu 1 roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

10. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku v rozsahu podanej žaloby uviedol:

- vážny zdravotný stav maloletého syna sťažovateľky, život ktorého by bol ohrozený v prípade návratu do krajiny pôvodu (Líbya), bol žalovaným vyhodnotený a individuálne posúdený so záverom, že pre aktuálny zdravotný stav syna sťažovateľky, ktorý si vyžaduje vysokú odbornú lekársku starostlivosť a prístrojovú vybavenosť, ktorá je momentálne takmer nedostupná v Líbyi, bol zohľadnený žalovaným pri poskytnutí doplnkovej ochrany,

- krajský súd uviedol, že povinnosť objektívneho posudzovania v prípade existujúceho vážneho bezprávia (§ 2 písm. í/ zákona o azyle) sa viaže výlučne na posúdenie poskytnutia doplnkovej ochrany, kedy povinnosť skúmania skutočností rozhodných pre poskytnutie, či neposkytnutie tohto druhu medzinárodnej ochrany je povinnosťou žalovaného (správneho orgánu) vyplývajúcej priamo zo zákona (ex officio). Rozhodnutie žalovaného v časti poskytnutia doplnkovej ochrany podľa § 21 ods. 3 zákona o azyle nie je preskúmateľné správnym súdom, teda nemožno sa správnou žalobou domáhať preskúmania rozhodnutia správneho orgánu (Migračný úrad) v prípade neudelenia azylu v časti o poskytnutí doplnkovej ochrany.

- k námietke sťažovateľky vo vzťahu k neudeleniu azylu z humanitných dôvodov pre vážny zdravotný stav jej syna, správny súd uviedol, že tento dôvod nemožno subsumovať pod dôvod pre udelenie azylu v zmysle § 8 a nejde ani o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lége, ale ide o výsledok správneho uváženia správneho orgánu. Vo vzťahu k poskytnutiu humanitného azylu krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2017 sp. zn. 10Sžak/9/2017,

- krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že sťažovateľka písomne požiadala o humanitný azyl, ktorý odôvodnila zlým zdravotným stavom svojho maloletého dieťaťa, pričom žalovaný dôvod, pre ktorý humanitný azyl neudelil, odôvodnil dostatočne a jeho úvahy, ktorými sa riadil pri rozhodovaní sú preskúmateľné, logicky správne a presvedčivé. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného je zrejmé, na základe akých skutočností dospel k záveru, že sťažovateľka nespĺňa predpoklady pre udelenie azylu z humanitných dôvodov, ale spĺňa podmienky spolu so svojimi tromi maloletými deťmi pre poskytnutie doplnkovej ochrany (§ 13a a § 20 ods. 4 Zákona o azyle) a to z dôvodu nedostupnosti vysoko odbornej lekárskej starostlivosti nevyhnutnej pre zdravotný stav syna sťažovateľky v krajine pôvodu a rovnako dostatočným spôsobom sa vysporiadal s námietkou sťažovateľky v oblasti sociálneho zabezpečenia poskytovaním zdravotnej starostlivosti jej synovi s poukazom na § 27c ods. 3 Zákona o azyle, že „za cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana a nie je verejne zdravotne poistený, ministerstvo uhradí zdravotnú starostlivosť poskytnutú na území Slovenskej republiky v rozsahu, v akom sa uhradza

na základe verejného zdravotného poistenia. Ministerstvo na poskytovanie zdravotnej starostlivosti podľa tohto odseku vydá cudzincovi, ktorému sa poskytla doplnková ochrana, doklad o oprávnení na poskytnutie zdravotnej starostlivosti,

- krajský súd uviedol, že dôvodom zamietnutia správnej žaloby sťažovateľky bol spoľahlivo zistený stav veci žalovaným a jeho správna úvaha pri použití relevantných právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval,
- záver žalovaného o tom, že v prípade sťažovateľky a jej maloletých detí neboli dôvody pre udelenie azylu podľa § 8, § 9 a § 10 zákona o azyle je podľa správneho súdu správny.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

11. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka v zákonnej lehote podala kasačnú sťažnosť.

12. Sťažovateľka v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. ako dôvody podania kasačnej sťažnosti uviedla, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) S.s.p). namietala:

- nezákonnosť napadnutého rozhodnutia,
- nesprávne právne posúdenie veci,
- neodôvodnené a svojvoľné neudeleniu azylu z humanitných dôvodov jej a jej maloletým deťom zo strany žalovaného,
- krajskému súdu vytkla, že sa vôbec nezaoberal rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Sža/11/2009, ktorý sa týkal rozhodovania o udelení, resp. neudelení azylu z humanitných dôvodov,
- rozsudok krajského súdu je podľa sťažovateľky nedostatočne odôvodnený, pretože sa nezaoberala väčšinou namietaných skutočností v žalobe, odôvodnenie rozsudku je všeobecné a nereaguje na námietky sťažovateľky uvedené v správnej žalobe, v tejto súvislosti uviedla, že namietala nesprávne právne posúdenie v otázke nesplnenia podmienok podľa § 8 zákona o azyle. Osobitne namietala nesprávny právny záver žalovaného, že na preukázanie opodstatnenosti obáv z prenasledovania je potrebné preukázanie minulého prenasledovania, nesprávny právny výklad miery dôkazu opodstatnenosti obáv z prenasledovania, a to so záverom, že na preukázanie spojitosti posudzovaného prípadu s preukázaným prenasledovaním iných osôb v rovnakom a podobnom postavení, ktoré vyplýva z informácií o krajinách pôvodu nepostačuje preukázanie rovnakého alebo podobného postavenia sťažovateľky, nesprávne právne posúdenie právneho výkladu skutočných a pripisovaných politických názorov, ktoré sú relevantným dôvodom prenasledovania podľa § 8 zákona o azyle a nesprávne právne posúdenie príslušnosti k určitej sociálnej skupine.
- navrhla kasačnému súdu, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu v napdanej časti vráti na ďalšie konanie.

B)

11. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že :

- pri posudzovaní žiadosti sťažovateľky v správnej úvaha migračný úrad postupoval logicky a transparentne, nevybočil z rámca, ktorý pre postup orgánov verejnej moci vyplýva z ústavných zakotvených náležitostí demokratického a právneho štátu,
- zdravotný stav syna sťažovateľky bol náležite zohľadnený a sťažovateľke a jej maloletým deťom bola poskytnutá medzinárodná ochrana vo forme doplnkovej ochrany,
- pokiaľ ide o dôvody kasačnej sťažnosti sťažovateľky, ide o rovnaké dôvody, na základe ktorých už bola podaná správna žaloba proti rozhodnutiu migračného úradu zo dňa 10.04.2017. Všetky informácie a podrobnosti týkajúce sa právnej veci sťažovateľky a jej detí sú založené v spise CAS: MU-PO-4-27/2017-Ž,
- navrhol, aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť proti rozsudku

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

13. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná a napadnutý rozsudok krajského súdu je v zmysle § 462 ods. 2 S.s.p. potrebné zmeniť tak, že ruší preskúmané rozhodnutie v časti o neudelení azylu a vec žalovanému vracia na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13.12. 2017 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

Podľa ust. § 2 písm. d/ zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v 1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, 2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, 3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

Podľa ust. § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo 10.

Podľa ust. § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastavania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Ustanovenie § 10 zákona o azyle rieši otázku udelenia azylu na účel zlúčenia rodiny manželovi azylanta, resp. slobodným deťom azylanta do 18 rokov ich veku, resp. rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, pričom azylantom je cudzinec, ktorému bol udelený azyl.

Podľa ust. § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa ust. § 19a ods. 4 písm. e) zákona o azyle ministerstvo pri posudzovaní dôvodov prenasledovania vychádza z toho, že skupina tvorí určitú sociálnu skupinu najmä vtedy, ak príslušníci skupiny zdieľajú vrodene charakteristické črty alebo spoločný pôvod, ktoré nemožno zmeniť, alebo zdieľajú charakteristiku alebo presvedčenie, ktoré sú tak závažné pre ich identitu alebo svedomie, že daná osoba by nemala byť nútená, aby sa ich zriekla a okolitou spoločnosťou je vnímaná ako odlišná; v závislosti od okolností v krajine pôvodu, určitá sociálna skupina môže predstavovať skupinu založenú na spoločnej charakteristickej črte sexuálnej orientácie, pričom túto orientáciu nemožno chápať tak, že zahŕňa činy považované za trestné podľa osobitného predpisu.

Podľa § 39 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo vytvára v azylových zariadeniach vhodné podmienky na ubytovanie cudzincov a starostlivosť o nich, pritom zohľadňuje osobitné potreby zraniteľných osôb zistené na základe individuálneho posúdenia ich stavu; vhodnými podmienkami sa rozumie aj prijímanie primeraných opatrení na zabránenie útokom a násilliu, ako aj poskytnutie ochrany obetiam obchodovania s ľuďmi. Zraniteľnými osobami sa na účely tohto ustanovenia rozumie najmä maloleté osoby, zdravotne postihnuté osoby, staršie osoby, tehotné ženy, osamelí rodičia s maloletými deťmi, obeť obchodovania s ľuďmi, osoby so závažným ochorením, osoby s duševnou poruchou a osoby, ktoré boli podrobené mučeniu, znásillneniu alebo iným závažným formám psychického násillia, fyzického násillia alebo

sexuálneho násillia.

14. Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

15. V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

16. Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d) zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu, (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8SŽa/41/2009 zo dňa 04.08.2009).

17. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol, pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by žalovanému vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8SŽa/34/2009 zo dňa 01.07.2009).

18. V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom konania pred kasačným súdom bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba proti rozhodnutiu žalovaného o neudelení azylu a poskytnutí doplnkovej ochrany sťažovateľke a jej maloletým deťom. Sťažovateľka napadla tú časť rozhodnutia, ktorá sa týkala neudelenia azylu, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj rozhodnutie žalovaného v napadnutej časti, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky v podanej žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

19. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľky, podľa ktorých krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, že správna žaloba bola nezákonne zamietnutá a že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, sú dôvodné.

20. K veci je potrebné uviesť, že vo veciach medzinárodnej ochrany zohráva mimoriadne dôležitú úlohu dôveryhodnosť výpovede žiadateľa o azyl a v tomto kontexte i jeho vlastná celková dôveryhodnosť. Pravdivosť tvrdení žiadateľa a dôveryhodnosť jeho osoby sú základom, z ktorého je v azylovom konaní nutné vychádzať.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v skoršej judikatúre (rozsudok NS SR sp. zn. 1SŽa/10/2013 zo dňa 09.04.2013) uviedol, že nie je povinnosťou žiadateľa o azyl, aby prenasledovanie svojej osoby preukazoval inými dôkaznými prostriedkami než vlastnou dôveryhodnou výpoveďou.

22. Kasačný súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1SŽa/73/2008 zo dňa 27. mája 2008, v ktorom uviedol, že „dôveryhodnosť osoby žiadateľa odporca posudzuje vzhľadom na nedostatok listinných dokladov a dokumentov, ktorými by preukázal svoju totožnosť, resp. ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení o prenasledovaní v krajine pôvodu v nadväznosti na celkové správanie navrhovateľa v priebehu administratívneho konania. Na preukázanie pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl, preto jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmie zadávať dôvod na spochybňovanie dôveryhodnosti svojej osoby.“

23. Je naopak povinnosťou správneho orgánu, aby v pochybnostiach zhromaždil všetky dostupné dôkazy, ktoré dôveryhodnosť výpovede žiadateľa o azyl vyvracajú alebo spochybňujú.

24. Rovnako nie je povinnosťou žiadateľa o azyl svoje obavy z prenasledovania podradiť pod konkrétny dôvod v zmysle zákona o azyle. To je úlohou posúdenia správneho orgánu.

25. Pokiaľ sa teda žiadateľ o azyl po celú dobu konania vo veci medzinárodnej ochrany drží jednej dejovej línie, jeho výpoveď je možné i napriek drobným nezrovnalostiam označiť za konzistentnú a za súladnú s dostupnými informáciami o krajine pôvodu, potom je potrebné z takejto výpovede vychádzať. Najvyšší súd poukazuje na rozsudok sp. zn. 1SŽa/4/2012 zo dňa 28.02.2012, v ktorom uviedol, že „posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná.“

26. Z administratívneho spisu je podľa názoru kasačného súdu zrejmé, že žalovaný nepreukázal nedôveryhodnosť sťažovateľky vo výpovediach, táto bola konzistentná. Z uvedeného dôvodu bolo preto potrebné z výpovedí sťažovateľky vychádzať. Primárnym dôvodom neudelenia azylu sťažovateľke ako žiadateľke o azyl bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle.

27. Z dôvodov rozhodnutia žalovaného vyplýva, že sa zaoberal aj možnosťou udelenia azylu z humanitných dôvodov, nakoľko druhým dôvodom žiadosti o azyl sťažovateľky bol práve zlý zdravotný stav jej syna. Ako totiž uviedla, zdravotný stav jej syna je natoľko vážny, že v prípade návratu do Líbye, by bol jeho život ohrozený. K uvedenému dôvodu žiadosti žalovaný uviedol, že zdravotné problémy syna sťažovateľky ešte sami o sebe nezakladajú prekážku vrátenia do krajiny pôvodu (resp. liečby v nej), viac menej je dôležité zvážiť charakter ochorenia. Žalovaný preto vyžiadaval stanovisko ošetrovujúcich lekárov k zdravotnému stavu maloletého syna sťažovateľky a zo správy z kardiologickej ambulancie zistil, že maloletý syn sťažovateľky je sledovaný pre komplexnú srdcovú chybu. Jedná sa o diagnózu vrodená trikuspidálna atrézia, defekt predsieňového septa, defekt komorového septa, stav po bidirekčnej kavopulmonálnej anastomóze. Maloletý syn podstúpil parciálnu operáciu, no pri jeho diagnóze je vysoko pravdepodobný ďalší stupeň operácie. Jeho stav si vyžaduje kontrolné vyšetrenie v rámci hospitalizácie v Detskom kardiocentre v Bratislave, kde sa rozhodne o ďalšom postupe i prípadnom operačnom výkone. V súčasnosti nevyžaduje bezodkladný operačný zákrok.

28. K neudeleniu azylu z humanitných dôvodov uviedol, že rozhodnutie o tom, či udeliť, alebo neudeliť azyl z humanitných dôvodov je vecou voľnej správnej úvahy správneho orgánu a, na udelenie azylu z humanitných dôvodov teda nie je právny nárok. Poskytovanie azylu z humanitných dôvodov je dokonca nad rámec Ženevského dohovoru z roku 1951, ktorého signatárom je SR. Podmienky udelenia azylu z humanitných dôvodov nie sú taxatívne definované, lebo to patri do výsostnej kompetencie Ministerstva vnútra SR. Za humanitné dôvody, na základe ktorých môže migračný úrad udeliť azyl, ak žiadateľ nespĺňa podmienky na udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle, sa považujú najmä prípady neúspešných žiadateľov o azyl z radov prestarnutých, traumatizovaných osôb a ťažko chorých, ktorých návrat do

krajiny pôvodu by mohol predstavovať značné fyzické útrapy, prípadne až smrť. Síce maloletý syn trpí viacerými vážnymi diagnózami, ale ako cudzincovi s oprávnením na prechodný pobyt, mu je poskytovaná zdravotná starostlivosť.

29. Vzhľadom na to, že na túto formu ochrany nie je právny nárok, žalovaný po prehodnotení dôvodov sťažovateľky a jej maloletých detí dospel k záveru, že v ich prípade nepristúpi k udeleniu azylu z humanitných dôvodov. Objasnil, že nemá žiaden problém s využívaním tohto inštitútu v odôvodnených prípadoch, za ktorý však nepovažuje prípad sťažovateľky. Ako ďalej argumentoval, na jednej strane hoci žiadateľka nespadá ani pod jeden z prípadov humanitných dôvodov, ako sú uvedené v nariadení z pojmu „najmä“ vyplýva, že správny orgán môže aj v iných prípadoch udeliť azyl z humanitných dôvodov. Na druhej strane, ako to vyplýva z § 9 zákona o azyle, migračný úrad „môže“ udeliť humanitný azyl, nie je teda povinnosťou správneho orgánu žiadateľovi udeliť azyl z humanitných dôvodov v každom prípade. K vyššie uvedenému názoru sa priklonili vo svojich rozsudkoch aj Krajský súd v Košiciach (5Saz/3/2015-30) a následne aj Najvyšší súd SR v Bratislave (1Sža/29/2015). Jednalo sa o obdobný prípad rodiny z Líbye.

30. Žalovaný uviedol, že berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti dospel k záveru, že v prípade sťažovateľky a jej maloletých detí neboli splnené zákonom stanovené dôvody pre udelenie azylu na území SR.

31. Kasačný súd vyhodnotil takýto záver žalovaného, najmä vo vzťahu k dôvodom neudelenia azylu z humanitných dôvodov za nepresvedčivý a neutržateľný. V súvislosti s posudzovaním zdravotného stavu maloletého syna sťažovateľky, ktorý bol aj dôvodom jej žiadosti o azyl, kasačný súd poukazuje na vykonávacie nariadenie ministra vnútra SR z 21.02.2014 k zákonu o azyle, kde je v článku 13 uvedené, že za humanitné dôvody sa považujú najmä prípady neúspešných žiadateľov o azyl z radov prestarnutých, traumatizovaných alebo ťažko chorých osôb, ktorých návrat do krajiny pôvodu by mohol predstavovať značné fyzické alebo psychické útrapy, prípadne až smrť.

32. Sťažovateľka podala žiadosť o azyl okrem iných dôvodov aj z dôvodu ťažkého zdravotného stavu jej syna, ktorý ako v Dotazníku žiadateľa o azyl z 24.1.2017 bol v máji 2015 operovaný na srdce v Bratislave, a v máji 2017 by sa mal podrobiť ďalšej operácii. Ako ďalej sťažovateľka uviedla, zdravotný stav jej syna natoľko vážny, že sa obáva, že v prípade návratu do Líbye by bol jeho život v ohrození.

33. O vážnom zdravotnom stave syna sťažovateľky nemal žiadne pochybnosti ani žalovaný, napokon žalovaný závery kardiologického oddelenia Detského kardiocentra v Bratislave popisuje vo svojom rozhodnutí s jednoznačnými závermi ako sú uvedené v bode 27/ tohto rozhodnutia.

34. Vzhľadom na predložené lekárske správy o zdravotnom stave syna sťažovateľky, je kasačný súd názoru, že názor žalovaného, že sťažovateľke nebolo možné udeliť azyl z humanitných dôvodov, pretože v jej prípade sa o takýto humanitný dôvod nejedná, je neutržateľný.

35. K poskytnutiu humanitného azylu kasačný súd uvádza, že z dikcie zákona (vzhľadom na správne uváženie) ako správne konštatoval aj žalovaný vyplýva, že na udelenie azylu z humanitných dôvodov nie je právny nárok a súdy, ktoré preskúmajú rozhodnutia Ministerstva vnútra - Migračného úradu (v texte „žalovaný“), neurčujú žalovanému, ktoré dôvody má považovať za dostatočné pre udelenie azylu z humanitných dôvodov, a teda ani zrušovať jeho rozhodnutia preto, že nepovažoval za dostatočný dôvod niektorý, ktorý by z pohľadu súdu takýmto mal byť. Súdnym prieskumom je obmedzený len na kontrolu toho, či je rozhodovanie žalovaného v danej veci logické a nediskriminačné, teda či nie je v rozpore so zákazom ľubovôle, vyplývajúceho pre orgány verejnej moci z ústavne zakotvených náležitostí demokratického a právneho štátu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sža/41/2015 zo dňa 03.02.2016, v ktorom obdobne uviedol, že „Na námietku navrhovateľa, že odporca nezávažil možnosť udelenia azylu navrhovateľovi z humanitárnych dôvodov uvedených v § 9 zákona o azyle odvolací súd uvádza, že vlastné rozhodnutie udeliť či neudeliť azyl z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle je vecou voľnej správnej úvahy odporcu a vo vzťahu k

výsledku tohto rozhodnutia nie je prieskum súdu možný. Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu vyplýva, že dôvody navrhovateľa boli vyhodnotené a individuálne posúdené, pričom nebola zistená reálna hrozba vážneho bezprávia. Z uvedeného dôvodu navrhovateľ nespadá do žiadnej kategórie osôb, ktoré potrebujú nejakú formu medzinárodnej ochrany, a preto odporca v jeho prípade nepovažoval za potrebné mu poskytnúť akúkoľvek formu ochrany. Pokiaľ teda odporca nepovažoval dôvody navrhovateľa pre udelenie azylu za takú subjektívnu okolnosť, ktorá by zakladala sama o sebe dôvod pre udelenie azylu z humanitných dôvodov, pričom túto úvahu uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, nebolo možné považovať uvedenú námietku navrhovateľa za dôvodnú.“ V danom prípade však kasačný súd uvádza, že sťažovateľka požiadala o humanitný azyl, ktorý odôvodnila tým vážnym zdravotným stavom jej maloletého syna. Žalovaný však dôvod, pre ktorý azyl z humanitných dôvodov neudelil, neodôvodnil dostatočne, naopak odôvodnil ho stroho, z dôvodu, že v prípade sťažovateľky sa o takýto dôvod nejedná, naviac sťažovateľke a jej maloletým deťom bol z dôvodu zlého zdravotného stavu syna poskytnutá doplnková ochrana.

36. Najvyšší súd v súvislosti s dôvodom, pre ktorý sťažovateľka vo svojom mene a mene svojich maloletých detí požiadala o poskytnutie azylu, dáva do pozornosti ustanovenie § 39 zákona o azyle, podľa ktorého zraniteľnými osobami sa na účely tohto ustanovenia rozumejú najmä maloleté osoby, zdravotne postihnuté osoby, staršie osoby, tehotné ženy, osamelí rodičia s maloletými deťmi, obeť obchodovania s ľuďmi, osoby so závažným ochorením, osoby s duševnou poruchou a osoby, ktoré boli podrobené mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického násillia, fyzického násillia alebo sexuálneho násillia.

37. Kasačný súd na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že maloleté osoby a závažné ochorenie, patria medzi signifikantné znaky zraniteľnej osoby, pričom z rozhodnutia žalovaného nevyplýva, že by podrobil testu existencie znakov zraniteľnej osoby sťažovateľku resp. jej maloleté deti. Nemožno opomenúť, že prípady neúspešných žiadateľov o azyl- maloletých osôb so závažným ochorením patria medzi dôvody hodné udelenia azylu z humanitných dôvodov, a preto kasačný súd považuje rozhodnutie žalovaného v časti o neudelení humanitného azylu sťažovateľke a jej maloletým deťom, z ktorých jedno trpí vážnou srdcovou poruchou, za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ale súčasne za nelogické. Žalovaný totiž v dôvodoch rozhodnutia uvádza, že v zmysle Nariadenia ministra vnútra SR č.34 z 21.01.2014 o postupe migračného úradu MV SR pri vykonávaní zákona o azyle sa za humanitné dôvody, na základe ktorých migračný úrad môže udeliť azyl považujú: „najmä prípady neúspešných žiadateľov o azyl za radov prestarnutých, traumatizovaných alebo ťažko chorých osôb, ktorých návrat do krajiny pôvodu by mohol predstavovať značné fyzické alebo psychické útrapy, prípadne až smrť“ napriek tomu, prekvapivo prípad sťažovateľky a jej maloletých detí za takýto dôvod, hodný udelenia azylu z humanitných dôvodov nevyhodnotil.

38. Podľa kasačného súdu ide o neúspešnú žiadateľku o azyl, ktorá žiadosť o azyl podala aj v mene maloletých detí, ktoré jedno z nich trpí závažným ochorením, pre ktoré možno prípad sťažovateľky a jej detí považovať za prípad neúspešných žiadateľov o azyl z radov ťažko chorých osôb, ktorých návrat do krajiny pôvodu by mohol predstavovať značné fyzické alebo psychické útrapy, prípadne až smrť, preto záver, ktorý žalovaný učinil, vyhodnotil kasačný súd ako nelogický, vykazujúci znaky ľubovôle pri posudzovaní kritérií, ktorými sa žalovaný ako tvrdí v dôvodoch rozhodnutia zaoberal. Vo výsledku sa to však prejavilo prekvapivým, priam nelogickým záverom, s ktorým sa kasačný súd nemohol stotožniť.

39. Kasačný súd na základe vyššie uvedených dôvodov konštatuje, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného v časti o neudelení azylu sťažovateľke aj jej maloletým deťom považoval za súladné so zákonom a správnu žalobu zamietol. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie žalovaného v časti o neudelení azylu trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. tak, že rozhodnutie žalovaného v časti o neudelení azylu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 462 ods. 2 S.s.p. ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej

správy nie je v súlade so zákonom, a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

40. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľke, ako úspešnej účastníčke konania o kasačnej sťažnosti, nárok na náhradu trov tohto konania priznal.

41. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.